

τητος· ἡ μὲν ἀγαθὴ καὶ γενναία ὄψις του ἔμενεν ἐν τῷ σκότει, ἡ δὲ τραχεῖα, ἡ δεσποτική καὶ παράφορος ἀνεπτύσσετο καὶ ἐξηπλοῦτο φῶς φανερά. Ὁ Ῥοβέρτος παρεστάθη ὡς ὁ πιθανώτατος ἐγκληματίας, ὁ πνίξας τὴν Τριανταφυλλίαν ἐν κτηνώδει κινήσει, ἀκουσίᾳ μὲν ἀλλὰ βεβαιοτάτῃ.

Ἡ κατηγορία τοῦ εἰσαγγελέως ἐκορύφωσε τὴν ταραχὴν τῶν δυστήνων γυναικῶν. Ἐνεκα τῆς ὑποκώφου φωνῆς του, καὶ τοῦ ἐρυθροῦ μανδύου του, ἐφάνη εἰς αὐτὰς ὡς ὁ πρόδρομος τοῦ δημίου. Διὰ τῆς ἀπειλητικῆς χειρὸς του ἐφαίνετο θέλων νὰ συλλάβῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ῥοβέρτου· ἡ ἐμφαντικὴ εὐφραδεία του ἐφάνη εἰς αὐτὰς ἀπαισία. Ἐν τούτοις ὅμως ἐν τῇ σειρᾷ τῆς εὐήχου ἀγορεύσεώς του διεῖδον ὅτι παρεδέχετο καὶ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, προτείνων ἀντὶ τοῦ ἱκνώματος τὴν εἰρκτήν. Τοῦτο ὑπονόησασα ἡ θεία Ἰσαβέλλα, κατεπλάγη καὶ ἀπηλπίσθη τόνον, ὥστε ἡ ἀνεψιά της μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ τὴν συγκρατήσῃ νὰ μὴ διακόψῃ τὸν ἀγορεύοντα εἰσαγγελέα καὶ νὰ ἐγείρῃ μέγα σκάνδαλον.

«Εἰρκτήν! ἐψέλλισεν ἀγρίως ἡ γηραιὰ κόρη. Ἐνας Κλαίρεφὸν εἰς τὴν εἰρκτήν! ἀκοῦς ἐκεῖ! προτιμῶ νὰ του φέρω ἐγὼ μόνη μου τὸ δηλητήριον!

— Ἀκούσατε, θεία μου, ἀκούσατε, ἐψιθύρισεν ἡ Ἀντωνία, καὶ παρατηρήσατε πόσον ἥρεμος καὶ γαλήνιος εἶνε ὁ κύριος Γεώργιος.

— Τὰ ἔχει χαμένα, Ἀντωνία μου».

Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ του ὁ εἰσαγγελεὺς προεκάλεσε τὴν αὐστηρότητα τῶν ἐνόρκων, τῶν πεφωτισμένων φρουρῶν τῆς δικαστικῆς ἰσότητος καὶ τῶν τιμωρῶν τῆς ὀκνηρίας τῆς μητρὸς τῶν ἐγκλημάτων. Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις του διεδέχθη σιωπὴ φοβερά.

Μετὰ τὸν εἰσαγγελέα ὁ πρόεδρος μετὰ φωνῆς βραδείας ἀπήγγειλε τὴν νενομισμένην φράσιν:

«Ὁ ὑπεράσπισις ἔχει τὸν λόγον».

Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη, ἐν ᾧ ψιθυρισμὸς περιεργίας ἠκούσθη καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν.

Ἦτο ὠχρὸς, ἀλλ' οὐδέποτε διέλαμπεν ἐπὶ ἀνθρωπίνου μετώπου μειζων ἀπόφασις καὶ πεποίθησις.

Ἀπέβλεψε πρὸς τὸ ἀκροατήριον καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα του βαθὺ καὶ ἐταστικόν. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠτένισε τὴν Ἀντωνίαν, ὡς θέλων νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῆς θέας τῆς ἐξαιρέτου νεάνιδος, ἠτένισε τὴν Ἀντωνίαν καὶ ἤρχισε τὴν ἀγόρευσίν του.

Ἡ φωνὴ του κατ' ἀρχὰς ἦτο χαμηλὴ καὶ μετὰ τινος ῥαθυμίας, ὡς ἐὰν ἀπηξίου νὰ ἀντικρούσῃ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων του. Τοσαύτην δὲ συμπαθητικὴν ἡδύτητα εἶχεν ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ὥστε τὸ ἀκροατήριον ἐφρικίασεν ἐξ ἡδονῆς.

Καὶ πρὶν μὲν εἰσέλθῃ εἰς τὴν συζήτησιν, ἡ φωνὴ του ἦτο θωπευτικὴ μᾶλλον, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ ἔξοχος μουσουργὸς προανακρούει τὸ μέλος ὅπερ θὰ ἐκτελέσῃ ἀρχόμενος διὰ συγχορδιῶν ἀδρῶν καὶ μα-

μαλακῶν. Τόσον δὲ προφανῶς ἦτο κύριος ἐκυτοῦ, ὥστε ὁ ἔξοχος ἐκ Παρισίων δικηγόρος συνωφρυνόθη καὶ ἔπαυσε τακτοποιῶν τὰ ἔγγραφα του μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας. Οἱ δικασταὶ εἶχον ἀνακαθίσθαι ἐπὶ τῶν βαθειῶν ἐδρῶν αὐτῶν προσέχοντες. Οἱ δὲ ἔνορκοι ἐκάθηντο ἀκίνητοι καὶ συγκεκινημένοι ὡς οἱ ἀκρωμένοι δεινοῦ μουσουργοῦ ἅμα τῷ πρώτῳ φθόγγῳ ἢ τῇ πρώτῃ κινήσει τῶν χειρῶν του.

Ἐν τῇ ἐνείκῃ αἰθούσῃ οὐδὲ μία κἄν ἀναπνοὴ ἠκούετο.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ Γεωργίου ἀνεπτύσσετο μελωδική, ἐνέχουσα πολὺ τὸ ποιητικὸν ἐν τῷ σκιδρωτῇ τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἀντωνία συγκεκινημένη καὶ ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς κατεχομένη ἠκρατο τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ Ῥοβέρτου μετ' ἀγωνίας ἅμα καὶ θαυμασμοῦ· διότι ἡ ἐξαίρετος νεῆνις ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι ὁ Γεώργιος ὠμίλει δι' ἀγάπην της. Ἐν τῇ ταραχῇ της δὲν ἤκουε τί ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦτο διαρκῶς προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς, ἦτο πολὺ εὐγλωττότερον καὶ τοῦ λόγου του. Τὸ βλέμμα του ἔλεγε: «Σὲ λατρεύω» πᾶν ὅτι κάμνω, πρὸς χάριν σου τὸ κάμνω, διὰ νὰ εὐαρεστήσω σέ. Ἀγωνίζομαι διὰ σέ καὶ μόνην ἔσο ἀμέριμνος διότι ἐγὼ ὑπερασπίζω τὴν ὑπόθεσίν σου· θὰ ζητήσω καὶ θὰ εὕρω δυνάμεις ὑπερανθρώπους, καὶ θὰ θριαμβεύσω».

Ἡ Ἀντωνία ἠσθάνθη ὅτι ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐλπίδας· δὲν ἐφοβεῖτο πλέον ἀλλὰ κατείχετο ὑπὸ νάρκης καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ ψευδὲς καὶ τὸ πραγματικόν. Ἐνόμισεν ὅτι τὴν περιεκάλυπτε νέφος καὶ συνεχέοντο τὰ περὶ αὐτήν. Εἶδεν ὅπτασις ὅτι εὐρέθη εἰς μέρη ἀγνωστα, ἔνθα ἔψαλλε φωνὴ γλυκυτάτη καὶ θεία, καὶ ἡ φωνὴ αὕτη ἔλεγε τὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Τὸ ἄλλος Κλαίρεφὸν ἐφαίνετο λαμπρῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐβόδιζε γυνὴ πάσχουσα, ἡ μαρκησία ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἦτο ἐπιχευμένη νεκρικὴ ὠχρότης. Δύστηνα ὀρφανὰ! οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὰς ἡδύτητας τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἀλλ' ἠλικιώθησαν μεταξὺ τοῦ πατρὸς των, παραδεδομένου ὅλως εἰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας, καὶ τῆς γηραιᾶς θείας των ἀγαθῆς μὲν καὶ ζωηρᾶς ἀλλ' ἀδυνάτου χαρακτῆρος. Ὅλος ὁ βίος τῶν δύο ὀρφανῶν περιεστρέφετο ἐν τῇ πατριαρχικῇ ταύτῃ μονοτονίᾳ: ἀγάπῃ ἅκρᾳ πρὸς τὸν πατέρα καὶ ὑποταγῇ τελείᾳ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας αὐτοῦ· ἔπειτα δὲ κατ' ὀλίγον εἰσήλασεν εἰς τὸν οἶκον ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ ἔχθρα καὶ τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων, ὅπερ ἠύξανε καὶ ἐκραταίουτο περὶ τὸν γηραιὸν οἰκοδεσπότην.

Ἡ ὅπτασις, αὕτη ἦτο ἀκριβεστάτη εἰκὼν τῶν πραγμάτων.

Καὶ ἡ θεία φωνὴ ἐξηκολούθει ᾄδουσα ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον θωπευτικὴ καὶ τρυφερά, εἶχε τι τὸ σοβαρὸν καὶ θλιβερόν, ἦτο συγκινητικὴ καὶ ἐνυσσεν ἐμέσως τὴν καρδίαν. Ὑψούτο ἀρμονικὴ καὶ ποικίλη

καὶ νικηφόρος ἐπλήρου τὰ πνεύματα παιθοῦς. Αἱ περίοδοι ἐγίνοντο συχνότεραι τὰ ἐπιχειρήματα πυκνότερα καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὸ μέσον ὡς τάγματα στρατοῦ ἐφορμῶντα εἰς ἔφοδον.

Ἡ Ἀντωνία ἠκρατο, κατεχομένη ὑπὸ σφοδρᾶς περιεργίας, πυρέσσουσα, προσηλωμένη εἰς τὸν θέλοντα τὴν ἀκοήν της, ζῶσα δι' αὐτοῦ καὶ ἐνθουσιῶσα διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του. Ἦτο ὅλη ἐν αὐτῷ, τὸν ἐβόηθει, τῷ ὑπηγόρευε, τὸν ἐνεψύχωνε, μάλιστα δὲ καὶ ἐφαντάσθη ὅτι αὐτὴ ὑπερασπίζει τὸν ἀδελφόν της. Ἡ ἀγόρευσις ἐκείνη σαφὴς καὶ νευρώδης, ἦτο αὐτὴ ἡ ἔκφρασις τῶν διανοημάτων της καὶ διὰ στόματος τοῦ Γεωργίου αὐτὴ ἠγόρευε.

Τοσοῦτο δὲ ζωηρὰ ἐγένεν ἡ ὅπτασις αὕτη, ὥστε ἡ νεῆνις ἀφυπνίσθη αἰφνης καὶ εἶδε διαλυομένην τὴν γλυκυτάτην ὅπτασιν, καὶ εἶδε πάλιν τὸ συνωστίζομενον πλῆθος, τὴν θείαν της, τοὺς δικαστάς, τὸν ἀδελφόν της, τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἦτο ὠχρὸς πλέον, αἱ παρειαὶ του ἐρρόδιζον ὑπὸ τῆς ζωηρότητος τῆς ἀγορεύσεως, καὶ αἱ κινήσεις τῶν χειρῶν του ἦσαν ταχύτεραι καὶ ζωηρότεραι.

Συνεζήτει μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας, καὶ πᾶσαι αἱ ἐρωτήσεις, ἃς εἶχεν ἀποτείνῃ εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς κατηγορίας, ἐκρησσίμευον αὐτῷ ὡς ἐπιχειρήματα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐφερὲν εἰς ἀντιπαράστασιν τὰς μαρτυρίας τῶν κατηγορῶν, καὶ ἀναλύων αὐτὰς καὶ ἐπιδεικνύων αὐτὰς συγκρουόμενας, συνέτριβε καὶ κατέρριπτε μετ' ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀγαθὴ γυνή, εἰς ἣν ὁ ὁδοφύλαξ εἶχεν ἀναθέσει τὴν φύλαξιν τῆς θυγατρὸς του, δὲν διέπρεπεν ἐπὶ πονηρίᾳ, ἀλλ' οὔτε ἐπὶ νοημοσύνῃ, εἶχεν ὅμως ἐξαίρετον καρδίαν, ἅμα δ' ἠννόησε τὸ κακόν, ὅπερ διέπραξε, παρεδόθη εἰς ἀπελπιστικὰς παντομίμας καὶ ἐπιφωνήματα. Εἶτα, σκεφθεῖσα αἰφνης ὅτι θὰ ἦτο φρονιμότερον νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα της, ἔτρεξε πρὸς τὸν Κάμπρεμερ, ἐνηγκαλίσθη αὐτόν, καί-τοι ἀπωθοῦντα αὐτήν, καὶ τῷ λέγει:

— Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα ζῶν... ἀξίζω νὰ μοῦ σπάσῃς τὸ κεφάλι μὲ τὸ ραβδί σου... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀξίζει τίποτε... Ἐλα καλλίτερα μαζί μου νὰ πάμε εἰς τοῦ ἀστυνόμου. Θὰ τοῦ διηγηθῶ πῶς ἔτρεξε ἡ δουλειά, καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ κατα-

λάβη τὰ χαρακτηριστικά τῆς γυναίκας καὶ τῆς ἀμαξίας ποῦ μᾶς ἔβαλε μέσα τὴ μικρή. Θὰ μάθουν ποῦ ἐπῆγε, θὰ τὴν πιάσουν, καὶ νὰ μὴ μὲ λέν 'Ιουλία Σορβιὲ ἂν δὲν τῆς βγάλω τὰ 'μάτια, γιατί θ' ἀφήσω τὴ δουλειά μου γιὰ νὰ τρέχω τὸ κατόπι της μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Ἀπὸ ποιο μέρος ἐπῆγε ἡ ἀμαξία, ἠρώτησεν ὁ ὁδοφύλαξ, καταπεπονημένος ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ προαστείου τῆς Ἰταλίας... καὶ μιὰ τρεχάλα!..

— Τὴν ἐπῆγαν ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι... θὰ τὴν σκοτώσουν, ἐψιθύρισεν ὁ Κάμπρεμερ.

— Δὲν θὰ ἔχουν τὸν καιρόν... ἀπὸ τώρα ἕως αὐριοῦν θὰ τοὺς ἔχωμε πιασμένους... μιὰ ἀμαξία μὲ τόσο λοῦσο, τὴν καλοβλέπουν... εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σοαζύ, ἔχω πολλοὺς γνωρίμους, βρίσκονται καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ γνωρίζουν τὴν μικρή... καὶ θὰ τὴν εἶδαν.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἡ τελευταία μου ἐλπίδα... πάμε, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ.

Ἡ κυρὰ Σορβιὲ ἐφόρεσεν ἀμέσως τὴν καλύπτραν της, καὶ ἐχειρονόμει ὡς εἰ ἡ κλέπτρια τῶν παιδίων εὐρίσκετο ἡδὴ ἐγγὺς τῶν γρόνθων της.

— Μιὰ λέξι, τῇ λέγει ταχέως ὁ πατήρ, ὅστις δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως, εἶχε καταστῆ κύριος ἐαυτοῦ. Ἡ Μάρθα ἐφοβήθηκε ὅταν εἶδε τὴν γυναῖκα;

— Καθόλου. Ἐκλαψέ ὅταν τῆς εἶπα πῶς ἦσουν πληγωμένοι, ἀλλὰ μοῦ ἀπάντησε ἀμέσως: «Πηγαίνω νὰ 'δῶ τὸν πατέρα.» — Ἐδῶ εἶνε μιὰ γυναῖκα, ποῦ θὰ σὲ πάγῃ ἐκεῖ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου», τῆς εἶπα ἐγώ. Ἐφώνησε: «Πάμε!» Καὶ νὰ 'βλεπες τὰ 'μάτια καὶ τὰ μοῦτρα της... μιὰ κόρη εἴκοσι χρόνων δὲν θάταν περὶ γενναία. Ἀφῆσε τὴν κυρίαν νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ ἀνέβηκε μόνη της στὸ ἀμάξι.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Κάμπρεμερ, εἶνε νὰ τρελλαθῇ κανεὶς. Ἡ Μάρθα, ποῦ ἐγνώριζε καλὰ πῶς τὴν κυνηγοῦν, ποῦ ἐγνώριζε πῶς ἐγὼ δὲν ἤμουν τῆς ὑπηρεσίας ἀπόψε εἰς τὴν γραμμὴν! Πῶς ἠμπόρεσε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ψέμματα αὐτῆς τῆς γυναικός;

— Σὲ ἀγαποῦσε πολὺ, καὶ γι' αὐτὸ τᾶχασε, ἀπήντησεν ἡ Σορβιὲ. Ἀλλὰ χάνομεν τὴν ὥραν μας μὲ τὰς φλυαρίας, καὶ αὐτὸς μὲ τὴν μικρὴ κόβουν δρόμον. Πάμε στοῦ ἀστυνόμου καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο, παρὰ νὰ καθώμαστε νὰ κλαῖμε ἐδῶ.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀγαθὴ γυνὴ εἶχε δίκαιον, καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτῆς.

ΚΒ'

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὁ γέρον Λεκὸκ ἔζη ἐλπίζων μόνον.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Πιεδούσης εὐρίσκετο ἐπὶ ἰχνῶν, ἅτινα ἐπέτρεπον νὰ καταλήξωσιν εἰς ὀριστικὰς ἀνακαλύψεις, περιέμενε δὲ μετ' ἀνυπομονησίας θετικωτέρας διασαφήσεις.

Ὁ Κάμπρεμερ εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ φέρῃ

εἰς τὸν γέροντα Βινὲ τὴν γενεαλογίαν τῶν Ὁ-Σολιβάν.

Ὅθεν ὁ γέρον Βινὲ ἦτο, καθὼς γινώσκωμεν, ὁ Ναβὰβ τῆς Βαχώρας, ὅστις διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἐξῆρχετο ἐνίοτε τῆς ιδιότητός του ὡς πρίγκιπος Ἰνδοῦ.

Ἡ μετὰ τοῦ ὁδοφύλακος συνέντευξις εἶχεν ὀρίσθῃ διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης, ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ἄρχων Ζαφέρ ὠδηγήθη, κατὰ τὸ σύνθηρες, εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης ἐντὸς τῆς ὥρας ἀμαξίας του. Ἐκτάκτως μόνον εἶχε χορηγήσει ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τὸν οἰκονόμον αὐτοῦ, ὅστις εὐρίσκετο ἀδιαθετῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Τὸ κλίμα τῶν Παρισίων δὲν τὸν ὠφέλησεν, εἶπεν ὁ αὐθέντης του εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου».

Ὅθεν ὁ διαληφθεὶς οἰκονόμος εἶχε μείνει ἐντὸς τοῦ ἐνδικαιτήματος, ἐνθα οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ ἔλθῃ ἵνα ταράξῃ τὴν μοναξίαν του, ὀλίγον δὲ πρὶν νυκτώσῃ, ἐξῆλθε μετημφισμένος εἰς ἀστόν, ἵνα πορευθῇ καὶ περιμένῃ τὸν Κάμπρεμερ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Σατώ-δ'-Ὠ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Λεκὸκ ἔκαμε δις τὸν κύκλον τῆς λίμνης, ἐντὸς κλειστῆς ἀμαξίας, καθόσον οἱ Ἰνδοὶ εἶναι εὐαίσθητοι εἰς τὸ ψῆχος, εἶχεν ὁμῶς τὴν πρόνοιαν νὰ ἐμφανίζεται συχνάκις ἐπὶ τῆς θυρίδος.

Διεσταυροῦτο μάλιστα μετὰ τῆς Ἀραβέλας Δίσνεϋ, συνοδευομένης ὑπὸ τῆς ἀχωρίστου αὐτῆς Ἑρμηνίας, καὶ ἐχαιρέτα αὐτὰς ἀβροφρόνως.

Περὶ τὴν ἕκτην ἐπανελάβε τὸν δρόμον τῶν Παρισίων, ὁ ἡνίοχος ὁμῶς αὐτοῦ ἀντὶ νὰ ὠδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ «Μεγάλο Ξενοδοχεῖον» διὰ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, ἔλαβε τὴν πάροδον Βαγρὰν, καὶ ἐστράφη κατόπιν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἵν' ἀκολουθήσῃ τὴν μακρὰν γραμμὴν τῶν ἐξωτερικῶν βουλευδάρτων.

Τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν ἡ ἀμαξία ἐφθάσεν εἰς τὴν κυκλοτερεὴν πλατεῖαν, τὴν σχηματιζομένην διὰ τῆς ἀπολήξεως τοῦ τελευταίου τῶν ἐν λόγῳ βουλευδάρτων, τῆς ὁδοῦ Ὁβερχάνφ, καὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Μενιλμονταν.

Ὁ ἡνίοχος βραδύνας τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων του, ὠδεύε παραπλεύρως τοῦ τοίχου τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Περ-Λασαίζ, μέχρις ἐρήμου τινός μέρους, ἐνθα ὁ κύριός του ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ χωρὶς φόβον νὰ παρατηρηθῇ.

Ἡ ἀμαξία, ἥτις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου» εἶχε δεχθῇ Ναβὰβ μὲ σαρίκιον καὶ μὲ ἐσθῆτα μεταξίνην, ἀπέδωσεν ἐνταῦθα μικρὸν κτηματῖαν φέροντα πῖλον φαῖον καὶ ἐπενδύτην, ὅπως συνειθίζουσιν αὐτὸν οἱ κτηματῖαι. Εἶτα, ὁ φίλος τοῦ Πιεδούσης ἐστάθμευσε μετὰ τῆς ἀμαξίας του, ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου τῆς Σαρόννης, οὐχὶ μακρὰν φιλοξένου οἰνοπωλείου.

Ἐν τούτοις, ὁ κύριος Λεκὸκ, οὕτω μεταμορφωθείς, διηυθύνετο βραδέως, κρατῶν ὑπὸ μάλῃς κύλινδρον χαρτίων, πρὸς τὴν

δίοδον, ἐνθα εἶχεν ἐνοικιάσει μικρὸν ἐνδικαίτημα ὑπὸ τὸ ὄνομα κύριος Βινὲ, ὅπως ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖσε μικρὸν γραφεῖον.

Ἡ δίοδος αὕτη ἀπέληγεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας, ἐγγὺς τῆς πλατείας, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ δημαρχία τῆς ἐνδεκάτης περιφέρειας, ὁ δὲ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἢ διερχόμενος τὴν πλατεῖαν, ἐνθα ὁ υἱὸς του ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ, ἂν δὲν κατῴρθου νὰ τὸν σώσῃ.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἠκούθει τὸν πένθιμον τοῦτον δρόμον, διότι τὸ δρομολόγιόν του, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὡς νομικοῦ ἀνθρώπου, ἦτο πάντοτε τὸ αὐτό. Τὸ ἐξέλεξεν ἐν γνώσει, συνέπιπτε δὲ συχνάκις νὰ συναντήσῃ καθ' ὁδὸν τὸν ἀγαθὸν Πήγασον, ὅστις ἐγίνωσκε τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς μεταμφιέσεις αὐτοῦ, καὶ ὅστις ἐφρόντιζε νὰ περιδιαβάσῃ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τὰ μέρη ταῦτα.

Ὁ πρῶν ἀριθμὸς 33 καὶ ὁ πρῶν προεσταμένος αὐτοῦ ἐπλησίαζον ἀλλήλοις ὡς ἀρχαῖοι γνώριμοι, καὶ ἤρχιζον διάλογον σύντομον καὶ οὐσιώδη.

Ὁ Πήγασος ἔδιδεν εἰδήσεις περὶ τοῦ καταδίκου, εἰδήσεις, ἃς ἐχορήγει αὐτῷ εἰς δεσμοφύλαξ, ἀρχαῖος ἀπύστρατος, δν, ἐσπέραν τινὰ εἶχε παρουσιάσει πρὸς τὸν γέροντα Βινὲ.

Τὴν πέμπτην, καθ' ἣν ὁ Κάμπρεμερ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ, ἵνα συμβουλευθῇ τὸν διαληφθέντα γέροντα Βινὲ περὶ τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν, ὁ Πήγασος, ἀναγκασθεὶς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὔρεθῇ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ κυρίου Λεκὸκ, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του ὑπὸ τὰ δένδρα τῆς πλατείας, παρετήρησε τὸν νομικὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπλησίασεν αὐτὸν μετ' οἰκειότητος.

— Τὸ λοιπόν, πατέρα, τῷ λέγει, τύπτων αὐτὸν φιλικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου, πᾶν πάντα ἐμπρὸς αὐτὰ τὰ γραψίματα;

— Ἔτσι κι' ἔτσι! καθὼς βλέπεις, ἀπήντησεν ὁ γέρον Λεκὸκ, δεικνύων τὴν ἐκ μαύρου δέρματος λωρίδα, ἥτις ἐχρησίμευεν αὐτῷ ἵνα περιτυλίσῃ τὰ ἐγγράφα του.

Ἀληθῶς εἰπεῖν, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οὐδεμίαν διάθεσιν εἶχε συνδιαλέξεως, διότι ἐσυλλογίζετο τὴν ἐπίσκεψιν, ἣν περιέμενε, καὶ ἀνυπομόνει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Μολταταῦτα, ἐπειδὴ ὁ Πιεδούσης ἐμελλε νὰ ὠδηγήσῃ παρ' αὐτῷ τὸν Κάμπρεμερ μόνον εἰς τὰς ὁκτώ καὶ ἡμίσειαν, εἶχε καιρὸν ὥστε νὰ μὴ δυσχερεστήσῃ τὸν δεσμοφύλακα, δν εἶχε λόγους νὰ κολακεύῃ, διὸ ἀπεφάσισε νὰ ἀρχίσῃ στιγμιαίαν συνδιάλεξιν.

— Πρέπει νὰ κάνῃς καλαὶς δουλειὰς εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν, ἐπανελάθεν ὁ δεσμοφύλαξ, ἂν καὶ δὲν ἦσαι ἀκόμη καλὰ γνωρισμένος.

— Δὲν εἶμαι δυσχερεστημένος, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκαλούμενος γέρον Βινὲ. Αἱ πτωχεύσεις πίπτουν ὅαν βροχή, καὶ ἐπειδὴ

ἡ εἰδικότης μου εἶναι νὰ ταῖς τακτοποιῶ, ἔχω πάντοτε ἐργασίαν.

— Αὐτὸ βέβαια φανερώνει πῶς ἡ δυστυχία τοῦ ἐνὸς κάμνει τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ δογματικῶς. Ἄν δὲν ἦσαν αἱ χρεωκοπίαι δὲν θὰ ἐκέρδιζες τὸ ψωμί σου. Ἄν δὲν ἦσαν οἱ κλέπται καὶ οἱ φονιάδες νὰ φυλάγω, ἡ σύνταξις μου δὲν θὰ μ' ἔφθανε οὔτε καπνὸν ν' ἀγοράσω.

— Ὅπωςδὴποτε, ἀνέκραξεν ὁ νομικὸς ἄνθρωπος, πρέπει νὰ εἶνε σκληρὸν πρᾶγμα νὰ περνᾷ κανεὶς ταῖς νύκταις τοῦ πλησίον ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ θὰ τοῦ κόψουν τὸν λαιμόν.

— Μπᾶ! συνειθίζει κανεὶς. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ὅλοι, χωρὶς ἐξαίρεσιν, ἐλπίζουν πάντα ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Αὐτὸ τοὺς κάμνει νὰ μὴ εἶνε λυπημένοι. Περνοῦν τὸν καιρὸ τους παίζοντες μαζὺ μας τὰ χαρτιά, καὶ θὰ μὲ πιστέψης, ἂν θέλῃς, παίζουν μὲ τόση χαρούμενη καρδίᾳ ὥστε νὰ ἔκαναν τὴν παρτίδα των μέσα σὲ κανένα καφνεῖον.

— Ἐκεῖνος ποῦ ἔχετε τώρα, ἡρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸν διὰ φωνῆς, ἥτις ἔτρεμεν ἀκουσίως αὐτοῦ, παίζει καὶ αὐτός;

— Ὡ! αὐτὸς εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Εἶνε στερεὸς ὥστε νὰ βράχῃ. Δὲν παραπονιέται ποτέ. Αὐτὸς ἔχει τὴν καρδίαν ὅσον τόπο της καὶ νὰ σοῦ πῶ; στοιχηματίζω πῶς τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ κάμῃ τὸ πῆδημα, θὰ περπατήσῃ ὥστε νὰ πηγαίῃ στὸ γάμο.

— Ὅταν νὰ πηγαίῃ στὸ γάμο! ἐπανάλαβε πικρῶς ὁ γέρον, ὅστις ἐσκέφθη τὴν Θηρεσίαν.

— Γὰρ νὰ σοῦ πῶ, κύρ Βινέ, ἐπανελάβεν ὁ φιλοσκόμμων δεσμοφύλαξ, ξέρεις ὅτι μιλοῦμε ἴσα ἴσα στὸ μέρος ποῦ θὰ κοντήνῃ;

Ὁ κύριος Λεκὸν ὠχρίασεν.

Ἀφρημένος ὅπως ἦτο, οὐδόλως ἐπρόσεξεν ὅτι ὁ δεσμοφύλαξ ἐπλησίασεν αὐτὸν εἰς τὸ ἄκρον τῆς δεινροστοιχίας, ἥτις ἐκτείνεται πρὸ τῆς θύρας τῆς μεγάλης Ροκέτας.

Κύψας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ὅτι οἱ πόδες αὐτοῦ ἐπάτουν ἐπὶ μιᾷ τῶν μακρῶν, στενῶν καὶ συμμετρικῶς τοποθετημένων πλακῶν, αἵτινες ἐχρησίμευον ἄλλοτε ὅπως ὑποβάσταζον τὰ ἐρείσματα τοῦ ἰκρίωματος.

Ὅπως ὁ γέροντες βιαίως, ὁ δὲ δεσμοφύλαξ, παρατηρήσας τὴν ταραχὴν αὐτοῦ, τῷ λέγει γελῶν:

— Σὰς κάνει ἐντύπωσιν αὐτό, κύρ Βινέ, δὲν εἶνε ἔτσι; Στοιχηματίζω πῶς δὲν τὸ εἶδες ποτέ αὐτό.

— Ὅχι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἰδῶ, ἐψέλλισεν ὁ Λεκὸν.

— Γιατί; Εἶνε περίεργον πρᾶγμα, καὶ ἔπειτα τόσον γρήγορα γίνεται, ποῦ δὲν ἔχει κανεὶς καιρὸν νὰ τρομάξῃ... ἀπὸ τὸν καιρὸ μάλιστα ποῦ μεταχειρίζονται τὴν νέα μηχανή. Μῆτε σκάλα, μῆτε ὑψωμα. Ὅλα γίνονται ἴσα στὴ γῆ. Στῆλιώνεται σὲ εἰκοσι πέντε λεπτά, δὲν πιάνει περισσότερον τόπο ἀπὸ μιὰ μηχανή

τοῦ ραψίματος, καὶ κάνει ἑλγώτερον κρότο. Ἄν ἡ καρδιά σου τὸ λείει, κύρ Βινέ, θὰ σὲ εἰδοποιήσω μὲ ἑνὴ ἀρχήτερα μὲ τὸν φίλον Πήγασον, καὶ θὰ σὲ βάλω εἰς τὴν πλατεῖαν, εἰς τὰς τιμητικὰς θέσεις, μαζὺ μὲ τοὺς ἐφημεριδουγράφους.

— Ὅχι... ὄχι, σ' εὐχαριστῶ... δὲν θὰ ἔχω τὴν γενναϊότητα νὰ ἰδῶ... Εἶσαι τῆς ιδέας λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ νέος θὰ κατατομηθῇ;

— Τόσον βέβαιος, ὅπως ὁρισκόμεθα ἐμεῖς οἱ δύο ἐδῶ καὶ ἡ λίπα μου κοντεῖ νὰ σβύσῃ. Γὰρ συλλογίσου λοιπὸν... ἕνας κύριος!... ἂν τοῦ ἀλάφρωναν τὴν ποινὴν, αὐτὸ θὰ ἔκανε πολὺν θόρυβο. Καὶ ἔς τὸ ὕστερον, μεταξὺ μας, τοῦ ἀξίζει. Δυὸ φόνους μονομιᾷ! Δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν του, ὁ παλληκαρᾶς!

— Ἀλλὰ, ἤρθωσεν μετὰ κόπου ὁ γέρον, αὐτὸ δὲν θὰ γείνη πρὶν περάσουν τρεῖς ἐβδομάδες... Ὑπάρχει ἡ ἀναίρεσις..

— Τὰ ἐσυντόμεψαν ὅλ' αὐτά, κύρ Βινέ. Ἐγὼ δὲν τοῦ δίδω περισσότερον ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρας καιρὸν, καὶ θὰ τὸ ἰδῇς. Δὲν εἶνε παρὰ εἰκοσι ὀκτὼ χρόνων, ἀλλὰ μολταυτὰ ἐγήρασε πολὺ.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸν, σύρας ἐσπευσμένως τὸ ὥρολόγιόν του, εἶνε ἐπτὰ παρὰ τέταρτον, καὶ ἔχω συνέντευξιν εἰς τὰς ἐπτὰ ἀκριβῶς μὲ ἕνα προμηθευτὴν ὁ ὁποῖος ἔκαμε στάσιν.

Χωρὶς δὲ νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ἀπεμακρύνθη ταχέως βήμασι τῆς φρικώδους θέσεως, ἔνθα ἔμελλε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ υἱοῦ του.

ΚΓ'

Ὁ κύριος Λεκὸν ἀπῆρχετο μὲ τὸν θάνατον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ καταρώμενος τὴν ἀτυχὴν ιδέαν, ἣν ἔσχε θελήσας νὰ συνουσιήσῃ μετὰ τοῦ δεσμοφύλακος.

Οὐδέποτε εἶχον εἰπεῖ αὐτῷ τόσον ἀποτόμως ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτο ἀμετακλήτως ἀπολωλός, καὶ ὅτι ἀπασαί αἱ ἐλπίδες, δι' ὧν ἐβουκαλίζετο ἡ πατρικὴ αὐτοῦ καρδία, ἦσαν ἀνόητοι.

Ὁ Πήγασος, ὅστις οὐδόλως ἀπέκρυπτεν αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν, ἀφηγεῖτο ἐν τούτοις τὰ γεγονότα διὰ τρόπου ἡττον ἀποτόμου.

Ἐξ ἄλλου, αἱ περιγραφαὶ ἐκεῖναι τῆς ὀλεθρίας μηχανῆς, ἡ θέα τῆς ζοφερᾶς ἐκείνης πλατείας, ἔνθα ὁ λαὸς δὲν συνηθροίζεται ἢ διὰ νὰ ἐντροφήσῃ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἐνὸς δυστυχικοῦ μέλλοντος ν' ἀποθάνῃ, ἅπαντα ταῦτα τὰ προηγούμενα τῆς καταδίκης εἶχον καταστήσει αὐτὸν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Ἐσπευδε τὸ βῆμα, ἵνα φύγῃ τὰ μέρη ταῦτα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινεν ἔχνην αἵματος.

Ἐτρεχε σχεδόν, καὶ ἔφθασεν, ἀσθμαίνων, πρὸ τῆς θύρας τῆς πενιχρᾶς οἰκίας ἐν ἣ ἔρχον ἐνοικίασαι, εἰς τὸν τρίτον ὄροφον καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τῆς οἰκίας, ἀθλιὸν τι ἐνδιαίτημα, συγκείμενον ἐκ τριῶν δωμάτων.

Τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο, ἐπιπλωμένον διὰ τῆς φροντίδος τοῦ Πιεδοῦση, ἦτο ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο εἰς ἄνθρωπον μὴ ἐπιθυμοῦντα νὰ κάμῃ τοὺς γείτονας αὐτοῦ κοινωνοὺς τῶν ὑποθέσεων του.

Ἡ οἰκία ἔκειτο εἰς τὸ βάθος διόδου τινός, ἡ μᾶλλον ἀδιεξόδου, καθόσον ὁ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας ἀγων διαδρόμος ἐκεῖνος δὲν εἶχεν εἴσοδον, ὅπως καὶ ἡ οἰκία δὲν εἶχε θυρῶν.

Οἱ λοιποὶ οἰκήτορες τῆς οἰκίας, ἧς ὁ Ναβὰβ κατεῖχε μίαν γωνίαν, ἦσαν ἅπαντες ἐργάται.

Τὸ τε ὄνομα καὶ ἡ ιδιότης αὐτοῦ τῷ ἐδιδόν δικαίωμα εἰσόδου ἐντὸς τοῦ συνοικητηρίου τούτου τῶν ἐργατῶν.

Ὡνομάζετο κύριος Βινέ, καὶ ἔλεγεν ἐαυτὸν νομικὸν ἄνθρωπον, κατοικοῦντα εἰς τὰ περὶχωρα καὶ μὴ ἐρχόμενον εἰς Παρισίους ἢ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἐσπέραν ὅπως δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν τοὺς σπεύδοντας νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτὸν πελάτας.

Δὲν ἐδέχετο, ἄλλως τε, ἡ δις μόνον τῆς ἐβδομάδος, οὐδέποτε ὅμως τὴν πέμπτην, εἰς τρόπον ὥστε, ἦτο βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ διαταράξῃ αὐτόν, καθ' ὃν καιρὸν θὰ συνωμίλει μετὰ τοῦ Κάμπρεμερ.

Ἡ προνοητικότης καὶ ἡ ὀξυδερκεία τοῦ διασώματος ἐν ἀποστρατεῖᾳ ἀστυνομικοῦ πράκτορος ἐγένοντο καταφανέστεραι ἀκριβῶς ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ προσώπου μὲ τὰς ἐπινοηθείσας αὐτῷ ιδιότητας, εἰς ὃ εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Βινέ.

Ἀποφασίσας νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ σκηνῇ ἵν' ἀποπειραθῇ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὁ κύριος Λεκὸν κατενόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποκριθῇ πολλὰ πρόσωπα.

Τὸ τοῦ Ναβὰβ ἐχρειάζετο διὰ τινὰς ἀνάγκας τῆς ὑποθέσεως.

Μετρημισμένος εἰς Ναβὰβ, ὁ πατὴρ τοῦ καταδίκου ἠδύνατο αὐτοδικαίως νὰ ἔχῃ εἴσοδον ἐν τῇ κοινωνικῇ τάξει ἔνθα ἔζη ἄνθρωπος, ὃν ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατῴρωσεν νὰ θεωρῇ ὡς τὸν μεγαλειότερον ἐχθρὸν τοῦ υἱοῦ του, νὰ σπουδάζῃ τὰς ἐξέσεις καὶ τὰς σχέσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τῷ ἀποσπᾷ τὰ μυστικά του.

Εἶνε ἡδὴ καιρὸς νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς ὁ κύριος Λεκὸν ὑποπτεύθη τὸν Τολβιάκ ὡς ἐξυφάναντα τὴν μηχανορραφίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας περιπλάκη ὁ μνηστήρ τῆς Θηρεσίας.

Ὁ γέρον ἀνιχνευτής, ἐκεῖνος, ὃν ἄλλοτε ἀπεκάλουν, ὁ γέρον ἐκκαθαριστής, ἐνήργει πάντοτε κατ' ἀρχὴν, συστηματικῶς, οὐδὲν δὲ σχεδὸν ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν τύχην.

Ὑπελόγιζε τὰ γεγονότα μόνον ὅπως ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν συνεπείας, καὶ φθάσῃ διὰ σειρᾶς λογικῶν συμπερασμάτων εἰς τὰ παραγαγόντα γεγονότα αἷτια.

Τοιοῦτοτρόπως, μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Λουδοβίκου, εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Εἰς ἄνθρωπος καὶ μία γυνὴ ἐδολοφονήθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Δὲν εἶνε ὁ υἱὸς μου, ὅστις διέπραξε τὰ δύο ταῦτα κακούργηματα, τὰ κατηγοροῦντα ὅμως αὐτὸν φαινόμενα ἔχουν λόγον τινὰ ὑπάρξεως. Ἀ-

ναμφιβόλως, ἀνεμίχθη ἐμμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ὅπως ἀθῶως μάλιστα, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἀνεμίχθη, καὶ ὅταν, φερ' εἰπεῖν, ὑποστηρίζει ὅτι οὐδέποτε ἐγνώρισε τὴν Μαρίαν Φασίτ, δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν. Διὰ τὴν ὅμως δὲν τὴν λέγει; Αὐτὸ πρέπει νὰ μάθω, ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ ἐξομολογήσεις, τὰς ὁποίας ἤρνηθη νὰ μοι κάμῃ ὅταν τὸν ἠρώτησα εἰς τὸ κρατητήριον, πρέπει, ἀντὶ πάσης θυσίας, ν' ἀνακαλύψω εἰς ποῖαν αἰτίαν ν' ἀποδώσω τὴν σιωπὴν του. Διὰ τοῦτο πρέπει εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ ζητήσω.

Ὅθεν ὁ γέρον Λεκὸν μετέβη εἰς Λονδίνον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πιεδούση, οὗτινος τὰ πλεονεκτήματα δὲν ἦσαν ἀπορριπτέα.

Ἐκεῖ ἔκαμε σπουδαίας ἐρεῦνας ἐπὶ τοῦ βίου, ὃν διήγεν ἄλλοτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐντὸς ἐκπαιδευτηρίου τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου. Αἱ ἐρευναὶ ὅμως αὗται δὲν ἀπέδωσαν αὐτῷ τὰ περιμενόμενα ἀποτελέσματα.

Οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο νεάνιδα καλουμένην Μαρίαν Φασίτ, μόλις δ' οἱ κάτοικοι τῆς κώμης Κλαφάν διετήρουν εἰσέτι εἰς τὴν μνήμην τὰς παρεκτροπὰς Γάλλου τινὸς μαθητοῦ, ὅστις ἄλλοτε εἶχεν ὀλίγον σκανδαλίσαι αὐτούς.

Ἀντὶ τούτων, ὁ κύριος Λεκὸν, λαβὼν πολλὰκις, καθ' ὃν καιρὸν ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα, ἀφορμὴν νὰ συναναστραφῇ μετὰ τῶν κυριωτέρων πρακτόρων τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας, εὗρεθῇ φυσικῶς εἰς θέσιν νὰ συμβουλευθῇ τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ εἶχε κάμει μέγαν κρότον πέραν τοῦ πορθμοῦ, οἱ δὲ πράκτορες οὗτοι ἐνδιεφέροντο διὰ τὸ δυστύχημα τοῦ ἐν Γαλλίᾳ συναδέλφου αὐτῶν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, γηραιὸς τις ἀνιχνευτής, γνωστὸς διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ κατορθώματα, ἐπέσυρε πρῶτος ἐπὶ τοῦ Τολβιάκ τὴν προσοχὴν τοῦ γέροντος Λεκὸν.

Ὁ Τολβιάκ εἶχεν ἄλλοτε ἐργασθῇ μετὰ τοῦ ἀνιχνευτοῦ τούτου, ὅστις ἐγίνωσκε κάλλιστα τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ποιότητα, ὅστις ὑπέδειξεν αὐτὸν τῷ Λεκὸν ὡς δυνατόν νὰ διαπράξῃ τὰ αἰσχίστα, καὶ ὅστις ἔκαμε λόγον περὶ τῆς κληρονομίας Ὁ - Σολιβάν, ὡς λίαν ὑπόπτου ὑποθέσεως.

Ἐγκατέλειπε τὴν Ἀγγλίαν ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς ἐπικερδεῖς δολοπλοκίας σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἀστυνομικὸς πράκτωρ, διὰ τοῦτο ὀφείλετε νὰ ζητήσετε. Προσπαθήσατε πρῶτον νὰ μάθετε; ἔάν ἢ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλὲτ δολοφονηθῇ γυνὴ ἥτο ἐκ τῆς οἰκογενείας Ὁ - Σολιβάν, καὶ ἐὰν ἐγνώρισε τὸν Τολβιάκ.

Προσέθετο ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ λοχαγοῦ δὲν εἶχον ἀνευρεθῇ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καίτοι εἶχον λόγους τινὰς νὰ πιστεύωσιν ὅτι κατέκον ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν ταύτων, ὁ κύριος Λεκὸν εἶχε συλλάβει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σχεδίου του, τὸ συνιστάμενον εἰς τὸ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς Ἰν-

δὸν ἄρχοντα, ὅπως εἰσαχθῇ εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

Ἐγκαθιστάμενος ὁμοῦ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην νὰ ἐξέρχεται ἐνίοτε τοῦ πλουσίου ἐνδιαστήματός του καὶ τῆς ιδιότητός του ὡς Ναβάβ.

Τούτου ἐνεκεν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ γραφείου τῶν ὑποθέσεων τοῦ κυρίου Βινέ, ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀδιεξόδῳ τῆς Ροκέτας.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν περιέμενε τὸν ὀδοφύλακα, ὁ κύριος Λεκὸν εἰσέδου μόνος ἐντὸς τοῦ βωμοῦ τούτου, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι οἱ γείτονες καὶ αἱ γείτονες αὐτοῦ εἶχον ἐξέλθει, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὸν καθαρὸν ἀέρα ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου, ἀντὶ νὰ μείνωσιν, ὅπως ἐσυνείθιζον, καθήμενοι πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

Ἦναψε τὸν λύχνον τῆς κλίμακος καὶ τὴν λυχνίαν τοῦ γραφείου. Ἐφόρεσε χειρίδας ἐξ ἐστιλβωμένου πρασίνου ὑφάσματος, πιλίκιον μὲ γῦρον κεκλιμένον, ἥπλωσε πρὸ αὐτοῦ χειρόγραφά τινα, ἐπεσώρευσε δέματα δικογράφων, ἅτινα ἔφερον ἐφ' ἐκάστου περικαλύμματος ὀνόματα κεχαραγμένα διὰ χονδρῶν στοιχείων, καὶ ἅτινα ἐν τούτοις οὐδ' ἐλάχιστον ἔγγραφον δικογραφίας περιέκλειον.

Οὕτω προπαρασκευασμένος, ἐρωδιασμένος δὲ μὲ τὰς ιδιότητας τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μὲ τὰς ἀπαντήσεις, εἰς ἃς προεμάντευεν ἐρωτήσεις, ὁ κύριος Λεκὸν, περιμένων τὸν ἐπισκέπτην, ὃν ἔμελλε νὰ κομίσῃ αὐτῷ ὁ Πιεδούσης, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται μίαν ἐνδιαφέρουσαν συνδιάλεξιν, ἣν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔσχε μετὰ τοῦ κυρίου Χόλτζ, δηλαδὴ μετὰ τοῦ Τολβιάκ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Καὶ θὰ εἶνε πολὺ μακροσκελὴς; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, παρατηροῦσα μετὰ τινος ἀνησυχίας τὰ ὑπὸ πυκνῆς γραφῆς κεκαλυμμένα ἐκεῖνα φύλλα χάρτου, ἅτινα ὁ ἀνεψιὸς τῆς ἤνοιγεν ἐνώπιόν του.

Καὶ ὁ Ὁράτιος ἐπίσης ἠρώτησεν:

— Εἰσθε ἀρκετὰ βέβαιος ὅτι ἐνδιαφέρει καὶ ἐμέ; Διότι ὁ πρόξενος τοῦ Μαγγάιμ μοι εἶνε ἀπολύτως ἀγνωστος.

— Εἰμαι βεβαιότατος, ἀντεῖπε σοβαρῶς ὁ Ἰούλιος, διότι δὲν ἤθελον θέσει ἀνωφελῶς εἰς δοκιμασίαν τὴν ὑπομονὴν τῆς θείας μου καὶ ὑμῶν, ἂν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Καὶ περὶ τούτου μέλλετε νὰ πεισθῇτε ὁ ἴδιος ἐὰν μοι κάμῃτε τὴν χάριν νὰ περιμείνητε.

Καί, λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προξένου, ἀνέγνωσεν:

«— Δὲν ἐνθυμοῦμαι χρονολογίας. Ἀλλ'

ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν ἐπληροφορήθην περὶ τῆς παρουσίας ἀσθενοῦς τινος ἀγγλίδος εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως ταύτης. Ἐν τῇ ιδιότητί μου ὡς Προξένου τῆς Ἀγγλίας ὀφείλον νὰ ζητήσω τὰς περὶ ταύτης πληροφορίας καὶ τῇ πρᾶσχω τὴν προστασίαν μου.

»Μετέβην συνεπῶς αὐθημερὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ μὲ ὠδήγησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς.

»Ἦτο αὕτη νεανίς, ἥτις θὰ ἦτο ὠραία ὅταν εἶχε κελῶς, ἐξ ὧν κρίνω. Ὅταν διὰ πρῶτην φοράν τὴν εἶδον, ἀνέκραξα: «Ἀλλ' αὕτη εἶνε νεκρά!» Εἶχε τὴν κεφαλὴν περιδεδεμένην δι' ἐπιδέσμων καὶ ἠρώτησα τί τραῦμα εἶχε λάβει. Ἐμαθον τότε ὅτι τὸ ἀτυχεῖς πλάσμα εἶχεν εὗρεθῇ, οὐδεὶς γνωρίζει οὔτε πόθεν οὔτε πῶς, εἰς συμπλοκὴν νυκτερινὴν μετὰ τῶν Πρώσων καὶ τῶν Γάλλων καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τραῦμα προήρχετο ἐκ τεμαχίου ἐκτραγείσης γερμανικῆς ὀβίδος.

Ὁ Ὁράτιος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκάθητο νωχελῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν νώτων κλιντήρος, ἀνωρθώθη αἰφνιδίως καὶ ἀνέκραξε:

— Θεὲ τῶν οὐρανῶν! Μήπως εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶδον ἐγκαταληφθεῖσαν ὡς νεκρὰν εἰς τὴν γαλλικὴν καλύβην;

— Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Προξένου θ' ἀπαντήσῃ ἴσως ἀντ' ἐμοῦ.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν:

«Εἶχε διαδοθῇ ἀληθῶς ὅτι ἡ πληγωμένη ἦτο νεκρά καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὑποχώρησιν των οἱ Γάλλοι τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει. Εὗρεθῇ ἐπὶ τινος κλίνης ἐντὸς μιᾶς καλύβης καταληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πρωσσικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου...»

— Ἰγνατίου Βέτζελ;—διέκοψεν ἀναφωνήσας ὁ Ὁράτιος.

— Ἰγνατίου Βέτζελ, ἐπανελάβεν ὁ Ἰούλιος, ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

— Αὕτῃ εἶνε!... Αὕτῃ ἡ ἴδια! εἶπεν ὁ Ὁράτιος. Λαίδη Ζάνετ, μὰς ἐνδιαφέρει ἀληθῶς πολὺ ἡ ἱστορία αὕτη. Ἐνθυμεῖσθε τί σᾶς εἶχον διηγηθῇ περὶ τῆς πρώτης μετὰ τῆς Χάριτος συναντήσεώς μου; Καὶ βεβαίως θὰ ἐμάθετε ἔκτοτε περὶ τούτου πολὺ περισσότερα παρὰ τῆς ἰδίας Χάριτος.

— Αἰσθάνεται ἀκαταμάχητον ἀποστροφὴν ν' ἀναπολῇ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἐπὶ τῆς ἡπείρου ταξιδίου της, ἀπῆντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Μοὶ εἶπε μόνον ὅτι εἶχε κωλυθῇ εἰς τὴν πορείαν της ἐπὶ τῶν συνόρων καὶ ὅτι τυχαίως εὗρεθῇ μετὰ τινος ἐτέρας Ἀγγλίδος, ὅπως ξένης καὶ ἀγνώστου εἰς αὐτήν! Φυσικῶς τῇ ἀπέτεινα ἐρωτήσεις τινὰς καὶ κατελήφθην ὑπὸ φρίκης ἀκούουσα αὐτήν νὰ διηγῇται πῶς εἶχεν ἴδει τὴν γυναῖκα ἐκείνην νὰ φωνευθῇ εἰς τὸ πλευρόν της ὑπὸ τινος πρωσσικοῦ μύδρου. Καὶ οὔτε ἐκείνη οὔτε ἐγὼ ἔσχομεν ἔκτοτε τὴν ἐλάχιστην ἐπιθυμίαν